

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1145/2021
19.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Александра Грујића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К. 129/19-65 од 01.12.2020. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 43/21 (2017) од 15.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 19.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Александра Грујића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К. 129/19-65 од 01.12.2020. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 43/21 (2017) од 15.07.2021. године, у односу на повреде закона из члана 439. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљене у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави К. 129/19-65 од 01.12.2020. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђена на новчану казну у износу од 20.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико наведену казну не плати у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне суд одредити један дан казне затвора. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе одређено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 43/21 (2017) од 15.07.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљене АА и њеног браниоца – адвоката Александра Грујића и пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К. 129/19-65 од 01.12.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Александар Грујић у смислу

члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљену ослободи од оптужбе или исте укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело које се ставља окривљеној на терет није кривично дело. Наиме, у изреци побијане пресуде се окривљена оглашава кривом зато што је и „два пута направила потез...“, а да се при томе, у изреци не наводи да је потез упутила приватној тужиљи. По ставу одбране, само прављење оваквог потеза, без навођења у изреци да је упућено – показано приватној тужиљи, не представља кривично дело увреда, јер не садржи елементе наведеног кривичног дела.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

По налажењу овог суда у чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде, назначене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом и то како објективне, у односу на радњу извршења која се у конкретном случају састоји у увреди оштећене, којој је упутила речи „шта гледаш, ево ти курац“ и два пута направила потез и то тако што је леву руку пребацила преко десне руке згрчене у лакту, а које речи, као и конклюдентне радње које је окривљена критичном приликом предузела, објективно посматрано представљају увреду, тј омаловажавање приватне тужиље и непоштовање њеног достојанства које су код приватне тужиље изазвале осећај увређености, а тако и субјективне које се тичу урачунљивости и умишљаја окривљене управљеног на извршење кривичног дела у питању (увреда члан 170. став 1. КЗ).

Из изнетих разлога, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене указује да је правноснажна пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости указује и на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава снимак са ЦД, који није сачињен у складу са Законом о приватном обезбеђењу. По ставу одбране, спорни уређај за снимање, на који се оптужба позива не испуњава ниједан законом прописан услов да би се назвао безбедоносном камером, обзиром да из доказа – дописа „ББ“ произилази да су они инсталирали камере на кући ВВ, на основу усменог договора, а што је супротно члану

20. Закона о приватном обезбеђењу, који прописује да се само на основу и у оквиру закљученог писаног уговора са правним лицем, предузетником или физичким лицем коме се пружа услуга, ова услуга и може вршити. Техничка средства која се користе у пословима приватног обезбеђења није дозвољено користити, на начин којим се нарушава приватност других. У конкретном случају, спорни снимак указује да камера (незаконито постављена и без икакве контроле и пратеће документације) обухвата претежним делом јавну површину – локални пут, као и приватно имање – њиве и ливаде окривљене. Даље се наводи да током поступка приватна тужиља није пружила доказ да је у време снимања било истакнуто обавештење да су објекат и спорни простор под видео надзором.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване. На наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, одбрана окривљене указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези у образложењу пресуде, на страни два став осам дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Поред изнетог, бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, те наводи да је првостепени суд прекорачио оптужбу тако што је поступао по измењеној приватној тужби од 21.02.2019. године (бранилац као датум прецизирања приватне тужбе погрешно означава 21.09.2019. године) по којој није могао да поступа. По ставу одбране, суд је могао само да поступао по приватној тужби од 06.11.2017. године, а која није садржала део: „и два пута направила потез тако што је леву руку пребацила преко десне руке згрчене у лакту“.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела, који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, правноснажна пресуда се односи на исто лице - окривљену АА и на исто кривично дело - увреда из члана 170. став 1. КЗ.

По налажењу Врховног касационог суда, побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба, односно није повређен објективни, ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде. Ово имајући у виду да, су у односу на окривљену битна обележја бића кривичног дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци пресуде, односно да постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датог у прецизираној приватној тужби од 21.02.2019. године (на коју процесну радњу – измену

оптужног акта је приватни тужилац и овлашћен у току поступка) којом приликом је приватни тужилац само ускладио чињенични опис кривичног дела са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу. Дакле, како је чињенични опис у изреци првостепене пресуде исти као и чињенични опис дат у прецизираној приватној тужби од 21.02.2019. године, то су у конкретном случају неосновани наводи браниоца окривљене, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише и образлаже повреду закона из члана 460. и члана 16. ЗКП. Поред изнетог, у образложењу захтева бранилац указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП. наводима да нема доказа да је у конкретном случају увреда упућена приватној тужили, износи сопствену оцену исказа приватне тужиле и сведока ВВ, одбрану окривљене, оцену доказа- снимке камере, износећи своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених правноснажним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и повреду закона из члана 460. и члана 16. ЗКП, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљене у овом делу оценио као недозвољен.

Поред наведеног у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене наводи и да је другостепени суд поступајући супротно члану 460. ЗКП и доносећи необразложену пресуду довео до повреду права на правично суђење окривљене које је загарантовано чланом 32. став 1. Устава Републике Србије.

По налажењу Врховног касационог суда, када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев се мора доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којима је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима.

Како подносилац захтева за заштиту законитости, уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреду захтев за заштиту законитости нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић